

Tadeusz Pióro

Rojen leta 1960 v Varšavi. Je avtor zbirk *Okecie* (1993), *Priložnostne pesmi* (1997), *Sintetičnosti* (1998), *Volja in želja* (2000). Njegove pesmi so izšle tudi v angleščini: *Infinite Neighbourhood* (Cambridge, 2000). V Varšavi predava na Inštitutu za anglistiko.

Prostranstvo in šum

Kot avtoportret v razbitem ogledalu
 smo danes videti počeni,
 nehote, v znanih pozah
 lahkotne privzdignjenosti, odvečnega napora, spanca
 od začetka do konca. Morje preseneča,
 čeprav ne osuplja v spremenljivosti – vse
 o njem vemo, pesek je vedel vse,
 preden smo ga občutili v ustih in popku,
 pod nohti. Sanjamo, da nas nekdo
 vidi – in morje pozira na razglednicah;
 srečujemo galebe in svetilnike,
 dotakne se nas nasmeh iz nočnega lokala,
 kjer cel teden uravnavamo
 način življenja, da bi se čez leto vrnili
 in znova iskali razloge.

Ne čudi, čeprav preseneča
 trajna vrednost peščenih dvorcev,
 gradov, podgradij, gričev
 in krokodilčkov, ki jih napihujejo starčki,
 mladina pa, zato da preganja čas –
 kakor da bi vodoravno položila peščeno uro
 in tako dolgo zaustavljala gibanje peska,
 dokler ne bi svoje dolžnosti izpolnilo morje.
 Tudi naše dolžnosti bo izpolnilo morje.

Medtem pa so vsi "divji v obstoju";
po rodu ni več iz Breughla, ampak iz Boscha,
ki je resničen le ob zatisnjemem očesu
pod zadimljenim steklom. Izkušamo
opustošenje, toda saj imamo
obleko, ki je nihče ne bo uničil
niti brezmejno grozna kamera.
V goščavju pejsažist slika prazno plažo.

Morda zato pričakujemo večer
in globljo temo. V nas ni dovolj
norosti dneva, pripravljenosti na vsak
poraz, niti drugih spretnosti, ki še vedno
niso obvladane, kajti niti noč
ne pripada nam, ko pa se na pravice
srečnega človeštva opozarja človeka z estrade
in glasbeno sceno, bolj žalostno
kot je pogled ribiča z zelenega
bankovca za petdeset zlotov. Tako so nekoč videli nas,
mi pa njih, kot poklicne preroke
v laičnih salončkih Port-au-Prince.

Gledamo proti Rozevju: zelenje na
rtiču je videti kot obris lokomotive tgv
in tuintam spominja na profil majhne pošasti
– tako težavno je biti samosvoj brez zapletenih
asociacij. Nočna bleščava svetilnika
nas kot bitje čistega srca prepušča
domišljiji oziroma izobrazuje – ko se vračamo v hotel
skozi obljudeno goščavje, pridobivamo samozavest,
ki jo bomo jutri izročili mrzli vodi.
In tako kot galeba zadovoljijo ostanki
sladkornega orehovega preлива na pesku,
tako tudi nas kupi smeti, ki so ostali po gostiji,
če lahko orehovemu prelivu rečemo gostija.

Svetovna prestolnica poezije

Krakov seveda
celo na prvi pogled
bliže zvezdam v meglici
oddaja zaščitniški vonj – značaj resnosti
v povsem domačiji ironiji
brez poganskih domov kulture
pravljicnih falusov kot v drugih mestih
se je lažje zavedati lastnih dosežkov
skoraj tako razločno kot bližine smrti
pod manj pomembnimi oboki
slabotne barve zatemnjujejo gesla
in na majice preslikavajo risane šale
kujejo naklepe da od njih ostane samo še prah
hohštaplarski okruški so naprodaj
v majhnih zavojčkih svetinjice časa
na katerega je bolje pozabiti

Nekdo je primerjal ta katoliški Disneyland
z balistično raketo ki naj bi nas zadela
a je izgubila sled ali čisto pozabila

Ali čutiš, da bo vendarle priletela?

Poplesavanje mongolskih hord se sliši
v sambu ki jo uvoženo erotični Brazilci
igrajo v posmeh
tradicionalnim oblikam glasbene kulture
poezija pa se dviga v zraku
in majhni muzeji na prostem rastejo v podprtiličju
na polju poplesujejo medvedi
divje se vrtijo na različnih
založniki zvijajo travo ob svitu
pesniki spijo v rožičastih spalnih vrečah
in od časa do časa vstanejo ter grede na
majhen sprehod po bregu znamenitosti
ali pa samo v goščavo in nazaj